

Arrest

nr. 77 133 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / AV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 september 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SILANCE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in opgaande lijn.

1.2. Op 8 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 30 augustus 2011 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10.02.2011 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt ter staving hiervan enkel een verklaring van de burgemeester van zijn woonplaats voor waarin gesteld wordt dat betrokkene verhuisd is naar België. Dit houdt niet vanzelfsprekend in dat betrokkene noch over roerende noch over onroerende goederen beschikt in het land van herkomst.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt ter staving hiervan verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs ten laste aangezien deze niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid kunnen getoetst worden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)

2. Over de rechtspleging

Op 6 december 2011 ontvangt de Raad een "noot" van de verzoekende partij, verzonden per gewone brief op 2 december 2011.

De procedure voor de Raad is essentieel schriftelijk (artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet, noch het PR RvV dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep instelt een "noot" kan indienen. Ambtshalve wordt daarom de op 6 december 2011 ontvangen "noot" uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het « belang » wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117). De invulling van dat begrip mag evenwel niet in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de Raad dient er over te waken dat hij de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze toepast (zie in die zin : EHRM 20 april 2004, *Bulena/Tsjechische Republiek*, §§ 28, 30 en 35; 24 februari 2009, EHRM *L'Erablière A.S.B.L./België*, § 38; EHRM 5 november 2009, *Nunes Guerreiro/Luxemburg*, § 38; EHRM 22 december 2009, *Sergey Smirnov/Rusland*, §§ 29-32; GwH 30 september 2010, nr. 109/2010).

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel verschaft (*Cf.* in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843, *Helupo et al.*; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084, *Van Der Velde*; RvS 12 september 2011, nr. 215.049, *De Roover et al.*). Het belang waarvan een verzoekende partij blij moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084, *Van Der Velde*). Het kleinste belang volstaat.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

3.2.1. In beginsel wordt aanvaard dat de verzoekende partij die op afdoende wijze aantoon dat haar een beslissing is verleend houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daardoor alleen al doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij de

nietigverklaring van deze beslissing. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van die verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

3.2.2. Met betrekking tot de belangvereiste in het kader van de gezinshereniging wordt ambtshalve het volgende opgemerkt:

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de dezelfde wet luidt op het ogenblik van de uitspraak als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

(...).”

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* “*tempus regit actum*” de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

3.2.3. Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert, zal de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van een verzoekende partij als ascendent in functie van haar meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven alleen heeft de verzoekende partij in beginsel geen actueel belang meer bij haar beroep.

De bestreden beslissing omvat evenwel ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Het kan niet ontkend worden dat een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de verzoekende partij uit zijn aard alleen al een nadeel in haar hoofde veroorzaakt en dat de vernietiging ervan haar een tastbaar voordeel verschaft. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Alhoewel de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft zij, tenzij concrete elementen dit weerleggen, in beginsel een voldoende belang bij het onderdeel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de thans bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), zodat het onderdeel met betrekking tot het bevel er in rechte niet kan worden afgesplitst, moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij in beginsel het actuele karakter van haar belang niet verliest door de inwerkingtreding van de voormelde nieuwe wetbepalingen.

4. Uit het voorgaande volgt dat het loutere feit dat de hiervoor vermelde regelgeving in werking is getreden geen invloed heeft op het actuele karakter van het belang. De algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet met dit arrest overeenkomstig artikel 39/12 van de vreemdelingenwet enkel hierover uitspraak. Het komt aan de aangewezen kamer toe te onderzoeken of de verzoekende partij over het vereiste belang beschikt alsook te oordelen over alle andere rechtsvragen die zich in deze zaak stellen en die, vanuit de bedoeling om de eenheid van rechtspraak te verzekeren, geen uitspraak van de algemene vergadering noodzaken.

Derhalve wordt de zaak verwezen naar de algemene rol.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. P. VANDERCAM, wnd. voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
mevr. C. BAMPS, kamervoorzitter,
mevr. E. MAERTENS, wnd. kamervoorzitter,
mevr. M. BEELEN, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. RENIERS, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. P. HARMEL, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. WIJNANTS, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. MOONEN, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-L. YA MUTWALE, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE COOMAN, hoofdgriffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE COOMAN

G. DEBERSAQUES